

DYREKTYWA RADY 1999/13/WE

z dnia 11 marca 1999 r.

w sprawie ograniczenia emisji lotnych związków organicznych spowodowanej użyciem organicznych rozpuszczalników podczas niektórych czynności i w niektórych urządzeniach

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 130s ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego²,

stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 189c Traktatu³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) ponieważ program działania Wspólnoty Europejskiej w dziedzinie środowiska, zatwierdzony przez Radę i przedstawiciele rządów Państw Członkowskich zebranych w Radzie w rezolucjach z dnia 22 listopada 1973 r.⁴, dnia 17 maja 1977 r.⁵, dnia 7 lutego 1983 r.⁶, dnia 19 października 1987 r.⁷ i dnia 1 lutego 1993 r.⁸, podkreśla wagę zapobiegania i obniżania zanieczyszczenia powietrza;
- 2) ponieważ w szczególności rezolucja z dnia 19 października 1987 r. podkreśla wagę wspólnotowego działania w celu skoncentrowania się, między innymi, na wdrażaniu właściwych norm zapewniających wysoki stopień ochrony zdrowia publicznego i ochrony środowiska naturalnego;
- 3) ponieważ Wspólnota Europejska i jej Państwa Członkowskie są stronami Protokołu do Konwencji z 1979 r. o transgranicznym zanieczyszczeniu powietrza na dalekie odległości, dotyczącego kontroli emisji lotnych związków organicznych w celu obniżenia ich transgranicznych przepływów oraz przepływów wynikających z wtórnych produktów utleniaczy fotochemicznych na rzecz ochrony ludzkiego zdrowia i środowiska naturalnego przed szkodliwymi skutkami;

¹ Dz.U. nr C 99 z 26.3.1997, str. 32.

² Dz.U. nr C 287 z 22.9.1997, str. 55.

³ Opinia Parlamentu Europejskiego i Rady Europy z dnia 14 stycznia 1998 r. (Dz.U. nr C 34 z 2.2.1998, str. 75), wspólne stanowisko Rady z dnia 16 czerwca 1998 r. (Dz.U. nr C 248 z 7.8.1998, str. 1) i decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 1998 r. (Dz.U. nr C 341 z 9.11.1998, str. 70).

⁴ Dz.U. nr C 112 z 20.12.1973, str. 1.

⁵ Dz.U. nr 139 z 13.6.1977, str. 1.

⁶ Dz.U. nr 46 z 17.2.1983, str. 1.

⁷ Dz.U. nr 382 z 7.12.1987, str. 1.

⁸ Dz.U. nr 138 z 1.2.1993, str. 1.

- 4) ponieważ zanieczyszczenie pochodzące z lotnych związków organicznych w jednym Państwie Członkowskim często zagraża powietrzu i wodom w innych Państwach Członkowskich, zgodnie z art. 130r Traktatu, konieczne jest działanie na poziomie wspólnotowym;
- 5) ponieważ, z przyczyny ich charakterystyk, stosowanie rozpuszczalników organicznych podczas niektórych czynności i w niektórych urządzeniach powoduje wzrost emisji związków organicznych do powietrza, które mogą być szkodliwe dla zdrowia publicznego i/lub przyczyniać się do lokalnego i transgranicznego tworzenia się utleniaczy fotochemicznych w granicznej warstwie troposfery, co powoduje szkody w zasobach naturalnych mających żywotne znaczenie dla środowiska i gospodarki oraz - przy pewnych warunkach narażenia, ma szkodliwy wpływ na ludzkie zdrowie;
- 6) ponieważ daleki zasięg wysokich stężeń ozonu troposferycznego stał się w ostatnich latach przyczyną głębokiej troski o skutki dla zdrowia publicznego i środowiska;
- 7) dlatego, niezbędne jest działanie zapobiegawcze w celu ochrony zdrowia publicznego i środowiska przeciw konsekwencjom szczególnie szkodliwych emisji ze stosowania rozpuszczalników organicznych oraz zagwarantowanie obywatelom prawa do czystego i zdrowego środowiska naturalnego;
- 8) ponieważ emisji związków organicznych można uniknąć lub obniżyć je w wielu rodzajach czynności oraz urządzeniach, gdyż są dostępne potencjalnie mniej szkodliwe substytuty, lub staną się one dostępne w ciągu najbliższych lat; gdzie właściwe substytuty nie są dostępne, należy podejmować inne środki techniczne w celu obniżenia emisji do środowiska w stopniu możliwe najwyższym z ekonomicznego i technicznego punktu widzenia;
- 9) stosowanie rozpuszczalników organicznych oraz emisje związków organicznych, które mają najbardziej poważny wpływ na zdrowie publiczne należy obniżyć w stopniu możliwe najwyższym z ekonomicznego i technicznego punktu widzenia;
- 10) urządzenia i czynności objęte zakresem niniejszej dyrektywy powinny być co najmniej rejestrowane, jeżeli nie podlegają one zatwierdzeniu przez ustawodawstwo krajowe lub wspólnotowe;
- 11) istniejące urządzenia i czynności, powinny być tam, gdzie to właściwe, dostosowane tak, aby we właściwym czasie spełniły wymagania ustalone dla nowych urządzeń i czynności; okres ten powinien być zgodny z harmonogramem zgodności z dyrektywą Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r., dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli⁹;
- 12) stosowne części istniejących urządzeń, które podlegają znacznej zmianie, muszą, z zasady, spełniać normy dla nowych urządzeń dotyczące wyposażenia znacznie zmienionego;

⁹ Dz.U. nr L 257 z 10.10.1996, str. 26.

- 13) rozpuszczalniki organiczne są stosowane w wielu rodzajach urządzeń i czynności tak więc, oprócz wymagań ogólnych, należy określić wymagania szczególne oraz jednocześnie wartości progowe dla rozmiarów urządzeń lub czynności, które muszą być zgodne z niniejszą dyrektywą;
- 14) wysoki stopień ochrony środowiska naturalnego wymaga ustalenia i osiągnięcia ograniczeń emisji dla związków organicznych oraz właściwych warunków działalności, zgodnych z zasadą najlepszych dostępnych technik, dla niektórych urządzeń i czynności wykorzystujących rozpuszczalniki organiczne we Wspólnocie;
- 15) w pewnych przypadkach Państwa Członkowskie mogą wyłączać podmioty gospodarcze z obowiązku przestrzegania dopuszczalnych wartości emisji, gdyż inne środki, takie jak stosowanie produktów albo technik o niskiej zawartości rozpuszczalników lub nie zawierających rozpuszczalników, są alternatywnymi sposobami osiągnięcia równoważnych obniżek emisji;
- 16) należy we właściwy sposób uwzględnić środki obniżające emisje, jakie zostały przyjęte przed wejściem w życie niniejszej dyrektywy;
- 17) alternatywne podejście do obniżania może pozwolić na osiągnięcie celów niniejszej dyrektywy bardziej skutecznie, aniżeli poprzez wdrożenie jednolitych dopuszczalnych wielkości emisji; zatem, Państwa Członkowskie mogą wyłączać istniejące urządzenia spod zgodności z ograniczeniami emisji, jeżeli wdrożą one plan krajowy, który, w ramach harmonogramu wdrożeniowego niniejszej dyrektywy, doprowadzi do co najmniej równego obniżenia emisji związków organicznych z tych czynności i urządzeń;
- 18) istniejące urządzenia, objęte dyrektywą 96/61/WE, które są objęte planem krajowym, nie mogą w żadnym wypadku być wyłączone spod przepisów tej dyrektywy, włączając jej art. 9 ust. 4;
- 19) w wielu przypadkach, małym i średnich rozmiarów, nowym i istniejącym urządzeniom można pozwolić na zgodność z nieco mniej ostrymi wymaganiami, w celu utrzymania ich konkurencyjności;
- 20) w przypadku czyszczenia na sucho właściwym jest próg zerowy, z zastrzeżeniem wyszczególnionych wyłączeń;
- 21) wymagane jest monitorowanie emisji, w tym stosowanie technik pomiarowych, w celu oceny stężenia mas lub ilości substancji zanieczyszczających, których uwalnianie do środowiska jest dozwolone;
- 22) podmioty gospodarcze powinny obniżać emisje rozpuszczalników organicznych, w tym emisje ulotne, jak również emisje związków organicznych; ważnym narzędziem weryfikowania tego jest plan zarządzania rozpuszczalnikami; mimo, iż mogą być wydawane zalecenia, plan zarządzania rozpuszczalnikami nie jest opracowywany w stopniu takim, jaki umożliwi ustanowienie metodologii Wspólnoty;
- 23) Państwa Członkowskie muszą ustanowić procedurę, według której należy postępować

oraz środki, które należy podejmować w przypadkach, w których ograniczenia emisji są przekraczane;

- 24) Komisja i Państwa Członkowskie powinny współpracować w celu zapewnienia, aby była prowadzona wymiana informacji w dziedzinie wykonania niniejszej dyrektywy oraz postępu w zakresie opcji zastępczych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ

Artykuł 1

Cel i zakres

Celem niniejszej dyrektywy jest obniżanie lub zapobieganie bezpośrednim i pośrednim wpływom emisji lotnych związków organicznych do środowiska, głównie do powietrza, a także potencjalnemu ryzyku dla ludzkiego zdrowia, poprzez zapewnienie środków i procedur, które powinny zostać wdrożone dla czynności określonych w załączniku I, w takim stopniu, w jakim są one realizowane powyżej progów zużycia rozpuszczalników wymienionych w załączniku II A.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy:

1. „*urządzenie*” oznacza stacjonarną jednostkę techniczną, w której prowadzi się jedną lub więcej czynności, mieszczących się w zakresie określonym w art. 1 oraz wszelkie inne czynności bezpośrednio związane, które mają technicznie powiązania z czynnościami prowadzonymi na danym miejscu i które mogą mieć wpływ na emisję;
2. „*istniejące urządzenie*” oznacza urządzenia w toku eksploatacji, lub, zgodnie z legislacją istniejącą przed dniem wejścia w życie niniejszej dyrektywy, urządzenie, które jest zatwierdzone lub zarejestrowane, albo, w uznaniu właściwych władz, jest przedmiotem pełnego wniosku o zatwierdzenie, pod warunkiem, że urządzenie to zostało oddane do eksploatacji nie później niż rok po dniu wejścia w życie niniejszej dyrektywy;
3. „*małe urządzenie*” oznacza urządzenie, które mieści się w dolnym pasmie progowym pkt 1, 3, 4, 5, 8, 10, 13, 16 lub 17 załącznika II A lub inne czynności wyszczególnione w załączniku II A, o zużyciu rozpuszczalnika poniżej 10 ton rocznie;
4. „*znaczna zmiana*”
 - w odniesieniu do urządzenia objętego zakresem dyrektywy 96/61/WE określona jest według definicji zawartej w tej dyrektywie,
 - w odniesieniu do małych urządzeń, oznacza zmianę mocy znamionowej prowadzącej do wzrostu emisji lotnych związków organicznych o więcej niż 25%.

Każda zmiana, która w opinii właściwych władz może mieć znaczne negatywne skutki dla ludzkiego zdrowia lub środowiska jest również znaczną zmianą,

- w odniesieniu do wszystkich innych urządzeń, oznacza zmianę mocy znamionowej prowadzącej do wzrostu emisji lotnych związków organicznych o więcej niż 10%. Każda zmiana, która w opinii właściwych władz może mieć znaczne negatywne skutki dla ludzkiego zdrowia lub środowiska jest również znaczną zmianą,
5. „*właściwe władze*” oznacza organ lub organy albo ciała, które na mocy przepisów prawa Państw Członkowskich są odpowiedzialne za realizację zobowiązań wynikających z niniejszej dyrektywy;
 6. „*podmioty gospodarcze*” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która eksploatuje lub kontroluje instalację lub, jeśli tak jest przewidziane w ustawodawstwie krajowym, na którą została delegowana decyzyjna władza ekonomiczna nad technicznym funkcjonowaniem urządzenia;
 7. „*zezwolenie*” oznacza pisemną decyzję, na mocy której właściwe władze udzielają pozwolenia na eksploatację całości lub części urządzenia;
 8. „*rejestracja*” oznacza procedurę, wyszczególnioną w akcie prawnym, obejmującą co najmniej zawiadomienie właściwej władzy przez podmiot gospodarczy o zamiarze eksploataowania urządzenia lub czynności objętej zakresem niniejszej dyrektywy;
 9. „*emisja*” oznacza każde zrzut lotnych związków organicznych z urządzenia do środowiska;
 10. „*emisje ulotne*” oznacza wszelkie emisje lotnych związków organicznych do powietrza, gleby i wód, nie znajdujące się w gazach odlotowych, jak również, jeśli załącznik IIA nie stanowi inaczej, rozpuszczalników zawartych w jakichkolwiek produktach. Obejmują one nie wychwycone emisje uwolnione do środowiska zewnętrznego przez okna, drzwi, otwory wentylacyjne i podobne otwory;
 11. „*gazy odlotowe*” oznacza końcowy zrzut gazów zawierających lotne związki organiczne lub inne substancje zanieczyszczające, z komina lub urządzeń obniżających emisje do powietrza. Objętościowe natężenie przepływu wyraża się w m³/h w warunkach normalnych;
 12. „*emisja całkowita*” oznacza sumę emisji ulotnych i emisji zawartych w gazach odlotowych;
 13. „*dopuszczalna wielkość emisji*” oznacza masę lotnych związków organicznych, wyrażoną w kategoriach niektórych specyficznych parametrów, stężeń, zawartości procentowej i/lub poziomu emisji, obliczoną dla warunków normalnych, N, która nie może być przekroczona w ciągu jednego lub większej liczby okresów czasu;
 14. „*substancje*” oznacza każdy pierwiastek chemiczny lub jego związki, występujące w stanie naturalnym lub wyprodukowane przez przemysł, w stanie stałym, ciekłym lub

gazowym;

15. „*preparat*” oznacza mieszaniny lub roztwory składające się z dwu lub większej liczby substancji;
16. „*związek organiczny*” oznacza każdy związek zawierający co najmniej pierwiastek węgla i jeden lub większą ilość pierwiastków wodoru, halogenów, tlenu, siarki, fosforu, krzemu lub azotu, za wyjątkiem tlenków węgla i węglanów lub dwuwęglanów nieorganicznych;
17. „*lotny związek organiczny*” (LZO) oznacza każdy związek organiczny, który w temperaturze 293,15 K ma ciśnienie pary 0,01 kPa lub więcej, lub mający korespondującą lotność w szczególnych warunkach użytkowania. Do celów niniejszej dyrektywy, frakcja krezotu o ciśnieniu pary przekraczającej tę wartość w temperaturze 293,15 K jest traktowana jako LZO;
18. „*rozpuszczalnik organiczny*” oznacza każdy LZO, który jest stosowany oddzielnie, bądź w połączeniu z innymi czynnikami i który nie podlega przemianie chemicznej, w celu rozpuszczania surowców, produktów lub materiałów odpadowych, lub który jest stosowany jako środek czyszczący w celu rozpuszczania zanieczyszczeń, lub jako czynnik rozpuszczający, lub jako ośrodek rozpraszający, lub jako regulator lepkości, lub jako regulator napięcia powierzchniowego, lub jako plastyfikator, lub jako środek konserwujący;
19. „*fluorowcowany rozpuszczalnik organiczny*” oznacza rozpuszczalnik organiczny, który zawiera w cząsteczce co najmniej jeden atom bromu, chloru, fluoru lub jodu;
20. „*powłoka*” oznacza każdy preparat, łącznie ze wszystkimi rozpuszczalnikami organicznymi lub preparatami zawierającymi rozpuszczalniki organiczne niezbędnymi do jego właściwego zastosowania, który nakłada się na powierzchnię w celu nadania jej efektu dekoracyjnego, ochronnego lub innego efektu funkcjonalnego;
21. „*spoiwo*” oznacza każdy preparat, łącznie ze wszystkimi rozpuszczalnikami organicznymi lub preparatami zawierającymi rozpuszczalniki organiczne potrzebnymi do jego właściwego zastosowania, który nakłada się w celu spojenia odrębnych części produktu;
22. „*farba drukarska*” oznacza preparat, łącznie ze wszystkimi rozpuszczalnikami organicznymi lub preparatami zawierającymi rozpuszczalniki organiczne niezbędnymi do jego właściwego zastosowania, który stosuje się w działalności drukarskiej do nadruku tekstu lub obrazów na powierzchni;
23. „*lakier*” oznacza powłokę przezroczystą;
24. „*zużycie*” oznacza ogólny wkład rozpuszczalników organicznych do urządzenia w roku kalendarzowym, lub w każdym innym okresie 12-miesięcznym, pomniejszony o wszelkie LZO, które odzyskano w celu ich ponownego użycia;
25. „*wkład*” oznacza ilość rozpuszczalników organicznych oraz ich ilość w preparatach

wykorzystanych w toku wykonywania czynności, w tym rozpuszczalników zawróconych wewnątrz i na zewnątrz urządzenia, jak również tych, które liczy się każdorazowo wówczas, gdy są stosowane w celu wykonywania czynności;

26. „*wtórne wykorzystanie rozpuszczalników organicznych*” oznacza wykorzystanie rozpuszczalników organicznych odzyskanych z urządzenia do wszelkich celów technicznych lub komercyjnych, łącznie z wykorzystaniem jako paliwa, lecz z wyłączeniem końcowego usuwania takich odzyskanych rozpuszczalników organicznych jako odpadu;
27. „*przepływ masy*” oznacza ilość uwolnionych LZO, wyrażona w jednostce masy na godzinę;
28. „*moc znamionowa*” oznacza maksymalny wkład masy rozpuszczalników organicznych przypadający na urządzenie, uśredniony dla okresu jednej doby, gdy instalacja ta jest eksploatowana w normalnych warunkach eksploatacyjnych przy jej zaprojektowanej wydajności;
29. „*eksploatacja normalna*” oznacza wszystkie okresy eksploataowania urządzenia lub wykonywania danej działalności oprócz operacji rozruchu i wyłączenia instalacji oraz konserwacji wyposażenia;
30. „*warunki ograniczone*” oznacza warunki, w których urządzenie jest eksploatowane w taki sposób, że LZO uwolnione z tej czynności są gromadzone i zrzucane w sposób kontrolowany, bądź poprzez komin, bądź poprzez wyposażenie obniżające emisje i dlatego nie są całkowicie ulotne;
31. „*warunki normalne*” oznacza temperaturę 273,15 K i ciśnienie 101,3 kPa;
32. „*średnia 24-godzinna*” oznacza średnią arytmetyczną z wszystkich ważnych odczytów zdjętych podczas okresu 24 godzin eksploatacji normalnej;
33. „*operacje rozruchu i wyłączenia*” oznacza operacje podczas doprowadzania działalności, element wyposażenia lub zbiornik wprowadzony do lub wycofany z użytku, albo do lub ze stanu biegu jałowego. Regularnie oscylujących faz danej działalności nie traktuje się jako rozruchów i wyłączeń.

Artykuł 3

Zobowiązania mające zastosowanie do nowych urządzeń

Państwa Członkowskie podejmą środki niezbędne w celu zapewnienia:

1. zgodności wszystkich nowych urządzeń z art. 5, 8 i 9;
2. zarejestrowania lub poddania zatwierdzeniu wszystkich nowych urządzeń nie objętych dyrektywą 96/61/WE przed ich oddaniem do eksploatacji.

Artykuł 4

Zobowiązania mające zastosowanie do urządzeń istniejących

Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 96/61/WE, Państwa Członkowskie przyjmą środki niezbędne w celu zapewnienia, aby:

1. istniejące urządzenia były zgodne z art. 5, 8 i 9 nie później niż do dnia 31 października 2007 r.;
2. wszystkie istniejące urządzenia musiały zostać zarejestrowane najpóźniej do dnia 31 października 2007 r.;
3. te urządzenia, które mają być zatwierdzone lub zarejestrowane z zastosowaniem planu obniżania emisji podanego w załączniku IIB powiadomiły o tym właściwe władze najpóźniej do dnia 31 października 2005 r.;
4. w przypadku, gdy urządzenie:
 - podlega znacznej zmianie, lub
 - wchodzi w zakres zastosowania niniejszej dyrektywy po raz pierwszy, po znacznej zmianie,

ta część urządzenia, która podlega znacznej zmianie będzie traktowana albo jak nowe urządzenie, albo jak urządzenie istniejące, pod warunkiem, że emisja całkowita z całego urządzenia nie przekracza emisji, które następowaliby, gdyby część znacznie zmieniona była traktowana jak nowe urządzenie.

Artykuł 5

Wymagania

1. Państwa Członkowskie podejmą właściwe środki, bądź poprzez specyfikację w warunkach zatwierdzenia, lub poprzez zasady ogólnie obowiązujące, w celu zapewnienia zgodności z ust. 2-12.
2. Wszystkie instalacje będą zgodne z:
 - a) albo dopuszczalnymi wartościami emisji w gazach odlotowych i wartościami emisji ulotnych, lub z całkowitą dopuszczalną wielkością emisji oraz z innymi wymaganiami ustanowionymi w załączniku IIA;

lub

 - b) wymaganiami planu obniżania emisji wyszczególnionymi w załączniku IIB.
3. a) w przypadku emisji ulotnych, Państwa Członkowskie zastosują do urządzeń wartości emisji ulotnych jako dopuszczalną wartość emisji. Jednakże, w przypadkach, w których wykazano zgodnie z wymogami właściwych władz, że

dla indywidualnej instalacji wartość ta nie jest osiągalna technicznie i ekonomicznie, właściwe władze mogą uczynić wyjątek dla takiego indywidualnego urządzenia, pod warunkiem nie spowoduje to znacznego ryzyka dla ludzkiego zdrowia lub środowiska. W przypadku każdego odstępstwa, operator musi wykazać zgodnie z wymogami właściwych władz, że stosuje najlepszą osiągalną technikę;

- b) czynności, które nie mogą być prowadzone w warunkach ograniczonych mogą zostać wyłączone spod środków przewidzianych w załączniku IIA wówczas, gdy możliwość ta jest wyraźnie wymieniona w tym załączniku. Należy wówczas zastosować plan obniżania emisji podany w załączniku IIB, chyba że wykazano zgodnie z wymogami właściwych władz, że opcja ta nie jest osiągalna technicznie i ekonomicznie. W takim przypadku, operator musi wykazać zgodnie z wymogami właściwych władz, że stosuje najlepszą osiągalną technikę.

Państwa Członkowskie złożą Komisji sprawozdanie w sprawie odstępstw dotyczących lit. a) i b) zgodnie z art. 11.

4. W przypadku urządzeń nie korzystających z planu obniżania emisji, wszelkie wyposażenie obniżające zainstalowane po dniu wejścia w życie niniejszej dyrektywy będzie spełniało wszystkie wymagania załącznika IIA.

5. Urządzenia, w których prowadzi się dwa lub więcej rodzajów czynności, z których każda przekracza wartości progowe podane w załączniku IIA:

- a) w odniesieniu do substancji wyszczególnionych w ust. 6, 7 i 8, będą spełniać wymagania zawarte w tych ustępach indywidualnie, dla każdego rodzaju czynności;
- b) w odniesieniu do innych substancji będą:
 - (i) albo spełniać wymagania ust. 2 indywidualnie, dla każdego rodzaju działalności, albo
 - (ii) będą miały emisje całkowite nie przekraczające emisje, które następowalyby wówczas, gdy została zastosowana (i).

6. Substancje lub preparaty, które, z przyczyny sklasyfikowania ich ze względu na zawartość LZO jako substancji kancerogennych, mutagennych lub toksycznych dla rozmnażania, na mocy dyrektywy 67/584/EWG¹⁰ mają przypisane lub powinny przenosić oznaczenie ryzyka R45, R46, R60, R61, zostaną zastąpione innymi, mniej szkodliwymi substancjami lub preparatami tak dalece jak jest to możliwe i w możliwie najkrótszym czasie oraz przy uwzględnieniu zaleceń, określonych w art., 7 ust 1

7. W przypadku zrzutów LZO, określonych w ust. 6, gdzie masowe natężenie przepływu sumy związków powodujących oznakowanie o którym mowa w tym ustępie jest większe lub równe 10 g/h, musi być spełniona dopuszczalna wartość emisji 2 mg/Nm³.Dopuszczalna

¹⁰ Dz.U. 196 z 16.8.1967 str. 1 (Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę Komisji 98/98 (Dz.U. L 355 z 30.12.1998 str. 1).

wartość emisji dotyczy sumy mas poszczególnych związków.

8. W przypadku zrzutów fluorowcowanych LZO, którym przypisano oznaczenie ryzyka R40, gdzie masowe natężenie przepływu sumy związków powodujących oznakowanie R40 jest większy lub równy 100 g/h, musi być spełniona dopuszczalna wartość emisji 20 mg/Nm³. Dopuszczalna wartość emisji dotyczy sumy mas poszczególnych związków.

Zrzut LZO określony w ust. 6 i 8 będzie kontrolowany jako emisje z urządzeń w warunkach ograniczonych w celu ochrony zdrowia publicznego i środowiska naturalnego w stopniu najwyżej technicznie i ekonomicznie osiągalnym.

9. Zrzuty tych LZO, którym, po wejściu w życie niniejszej dyrektywy, przypisano lub, które przenoszą oznaczenie ryzyka wymienione w ust. 6 i 8, spełnią w najkrótszym możliwym czasie dopuszczalne wartości emisji wymienione odpowiednio w ust. 7 i 8.

10. W celu zminimalizowania emisji podczas rozruchu i wyłączenia zostaną podjęte wszystkie odpowiednie środki ostrożności.

11. Istniejące urządzenia, które eksploatują istniejące wyposażenie obniżające emisje i spełniają następujące dopuszczalne wartości emisji:

- 50 mg C/Nm³ w przypadku spalania,
- 150 mg C/Nm³ w przypadku wszelkiego innego wyposażenia obniżającego,

będą wyłączone spod dopuszczalnej wartości emisji gazów odlotowych podanych w tabeli załącznika IIA przez okres 12 lat po terminie określonym w art. 15, pod warunkiem, że emisja całkowita z całego tego urządzenia nie przekracza emisji, które następowalyby wówczas, gdy spełnione byłyby wszystkie wymagania zawarte w tej tabeli.

12. Ani plan obniżania emisji, ani zastosowanie ust. 11, ani też art. 6 nie zwalniają urządzeń rzutujących substancje wyszczególnione w ust. 6-8 od spełnienia wymagań tych ustępów.

13. W przypadkach, gdy prowadzi się ocenę ryzyka, zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 793/93¹¹ i rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1488/94¹², lub dyrektywą Rady 67/548/EWG oraz dyrektywą Komisji 93/67/EWG¹³, wszelkich substancji powodujących oznakowanie R40, R60 lub R61, które są kontrolowane na mocy niniejszej dyrektywy, Komisja odpowiednio rozważy wnioski z oceny ryzyka i podejmie niezbędne środki.

Artykuł 6

Plany krajowe

1. Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 96/61/WE, Państwa Członkowskie mogą określić i wykonać krajowe plany obniżania emisji z czynności i urządzeń przemysłowych objętych art. 1, z wyłączeniem rodzajów działalności 4 i 11 z załącznika IIA. Żadne inne

¹¹ Dz.U nr L 84 z 5.4.1993, str. 1.

¹² Dz.U. nr L 16 z 29.6.1994, str. 3.

¹³ Dz.U. nr L 227 z 8.9.1993, str. 9.

czynności nie mogą zostać wyłączone spod zakresu stosowania niniejszej dyrektywy poprzez plan krajowy. Plany te skutkują obniżeniem rocznych emisji LZO z istniejących urządzeń objętych niniejszą dyrektywą o co najmniej takie same ilości i w takich samych ramach czasowych, jakie osiągnięto by w okresie ważności planu krajowego poprzez zastosowanie wielkości emisji na mocy art. 5 ust. 2 i 3 oraz załącznika II. Plan krajowy, jeśli niezbędne uaktualniony, będzie przedstawiany Komisji co trzy lata.

Państwo Członkowskie, które określa i wykonuje plany krajowe, może wyłączyć istniejące urządzenia spod wdrożenia dopuszczalnych wartości emisji ustanowionych w art. 5 ust. 1 i 3 oraz załączniku II. Plan krajowy w żadnych okolicznościach nie wyłącza istniejącego urządzenia spod przepisów ustanowionych w dyrektywie 96/61/WE.

2. Plan krajowy zawiera wykaz środków podjętych, lub środków które zostaną podjęte, na rzecz zapewnienia osiągnięcia celu określonego w ust. 1, w tym szczegóły proponowanych mechanizmów monitorowania planu. Będzie on również zawierał wiążące tymczasowe cele obniżania emisji, w stosunku do których można zmierzyć postęp ku temu celowi. Będzie on zgodny z istniejącą stosowną legislacją wspólnotową, w tym ze stosownymi przepisami niniejszej dyrektywy oraz będzie zawierał:

- określenie rodzaju czynności lub rodzajów czynności, do których stosuje się plan,
- obniżenie emisji, które należy osiągnąć w wyniku tych czynności, korespondujące z tym, jakie zostałyby osiągnięte poprzez zastosowanie dopuszczalnych wielkości emisji wyszczególnionych w ust. 1,
- liczbę urządzeń objętych planem oraz ich emisję całkowitą, a także emisję całkowitą z każdej z tych czynności.

Plan będzie zawierał także pełny opis całego zakresu instrumentów, za pomocą których zostaną osiągnięte jego wymagania, dowód że te instrumenty będą wdrożone oraz szczegółowe dane o sposobach wykazania zgodności z planem.

3. Państwa Członkowskie przedstawią plan Komisji. Planowi musi towarzyszyć dokumentacja wspierająca, wystarczająca do zweryfikowania, że zostanie osiągnięty cel ust. 1, w tym wszelka dokumentacja, której Komisja może specjalnie zażądać. Istniejące urządzenia, które podlegają znacznym zmianom pozostają w zakresie planu krajowego pod warunkiem, że stanowiły część tego planu przed poddaniem ich takiej znacznej zmianie.

4. Państwa Członkowskie wyznaczą krajowe władze, w celu gromadzenia i ocena informacji wymaganej w ust. 3 oraz wykonania planu krajowego.

5. a) Najpóźniej rok po wejściu w życie niniejszej dyrektywy, Komisja poinformuje komitet, określony w art. 13, o kryteriach oceny planów krajowych.
- b) Jeśli Komisja, rozpatrując plan, lub plan przedstawiony ponownie, albo rozważając raporty w sprawie postępów przedstawione przez Państw Członkowskie na mocy art. 11, nie jest przekonana, że cele planu zostaną osiągnięte w założonym okresie, poinformuje ona Państwo Członkowskie oraz komitet, określony w art. 13 o swojej opinii, a także poda powody wydania takiej

opinii. Komisja uczyni to w ciągu sześciu miesięcy od otrzymania planu lub raportu. Następnie, w ciągu trzech miesięcy, Państwo Członkowskie powiadomi Komisję i poinformuje komitet o środkach korekcyjnych, które podejmie w celu zapewnienia osiągnięcia powyższych celów.

6. Jeżeli Komisja, w ciągu sześciu miesięcy od zawiadomienia o środkach korekcyjnych, zdecyduje, że środki te nie są wystarczające do zapewnienia osiągnięcia celu planu w założonym okresie, Państwo Członkowskie będzie zobowiązane wypełnić wymagania art. 5 ust. 2 i 3 oraz załącznika II w okresie wyszczególnionym w niniejszej dyrektywie w przypadku istniejących urządzeń. O swojej decyzji Komisja poinformuje komitet, określony w art. 13.

Artykuł 7

Środki zastępcze

1. Komisja zapewni wymianę informacji między Państwami Członkowskimi oraz prowadzenie czynności dotyczących wykorzystywania substancji organicznych i ich potencjalnych środków zastępczych. Rozważy ona kwestie:

- przydatności do użytku,
- potencjalnych skutków dla ludzkiego zdrowia oraz w szczególności narażenia w miejscach pracy,
- potencjalnych skutków w środowisku naturalnym oraz
- konsekwencji gospodarczych, w szczególności kosztów i korzyści dostępnych opcji,

w celu dostarczenia zaleceń dotyczących wykorzystywania substancji i technik mających najmniejszy potencjalny wpływ na powietrze, wody, gleby, ekosystemy i ludzkie zdrowie. W ślad za wymianą informacji, Komisja opublikuje zalecenia dotyczące każdej czynności.

2. Państwa Członkowskie zapewnią, aby zalecenia, określone w ust. 1 były uwzględniane w trakcie zatwierdzania i definiowania reguł ogólnie wiążących.

Artykuł 8

Monitorowanie

1. Państwa Członkowskie wprowadzą obowiązek dostarczania właściwym władzom przez operatorów urządzeń objętych niniejszą dyrektywą, raz w roku lub na żądanie, danych, które umożliwią właściwym władzom zweryfikowanie zgodności z niniejszą dyrektywą.

2. Państwa Członkowskie zapewnią, że przewody, do których jest podłączone wyposażenie obniżające emisje i które w końcowym punkcie zrzutu emitują więcej niż przeciętnie 10 kg/godz. całkowitego węgla organicznego, będą monitorowane w sposób ciągły na ich zgodność.

3. W pozostałych przypadkach, Państwa Członkowskie zapewnią prowadzenie pomiarów ciągłych lub okresowych. W przypadku pomiarów okresowych, będą zdejmowane co najmniej trzy odczyty podczas każdej czynności pomiarowej.

4. Pomiary nie są wymagane w przypadku, gdy wyposażenie obniżające typu „końca rury” nie musi spełniać wymogów niniejszej dyrektywy.

5. Komisja zorganizuje wymianę informacji dotyczącej wykorzystywania planów zarządzania rozpuszczalnikami w Państwach Członkowskich w oparciu o dane z wykonywania niniejszej dyrektywy w trzy lata po terminie, określonym w art. 15.

Artykuł 9

Zgodność z dopuszczalnymi wartościami emisji

1. Należy wykazać zgodnie z wymogami właściwych władz, zgodność z:
 - dopuszczalnymi wartościami emisji w gazach odlotowych, wartościami emisji ulotnych i dopuszczalnymi wartościami emisji całkowitej,
 - wymaganiami planu obniżania emisji według załącznika IIB,
 - przepisami art. 5 ust. 3.

Załącznik III zawiera zalecenia w zakresie planów zarządzania rozpuszczalnikami, służące do wykazania zgodności z tymi parametrami.

W przypadkach technicznie uzasadnionych można dodawać pewne objętości gazu do gazów odlotowych do celów chłodzenia lub rozcieńczenia, lecz nie uwzględnia się ich przy oznaczaniu stężeń masy substancji zanieczyszczającej w gazach odlotowych.

2. Po zakończeniu znacznej zmiany zgodność zostanie zweryfikowana.
3. W przypadku pomiarów ciągłych, dopuszczalne wartości emisji będą traktowane jako zgodne, jeżeli:
 - a) żadna ze średnich 24-godzinnych przy normalnej eksploatacji nie przekracza dopuszczalnych wartości emisji oraz
 - b) żadna ze średnich jednogodzinnych nie przekracza dopuszczalnych wartości emisji o więcej niż współczynnik 1,5.
4. W przypadku pomiarów okresowych, dopuszczalne wartości emisji są traktowane jako zgodne, jeżeli w jednej czynności monitorowania:
 - a) średnia ze wszystkich odczytów nie przekracza dopuszczalnych wartości emisji oraz
 - b) żadna ze średnich jednogodzinnych nie przekracza dopuszczalnej wartości emisji o więcej niż współczynnik 1,5.

5. Zgodność z przepisami art. 5 ust. 7 i 8 jest weryfikowana na podstawie sumy stężeń masy indywidualnego lotnego związku organicznego. W pozostałych przypadkach, zgodność jest weryfikowana na podstawie całkowitej masy wyemitowanego węgla organicznego, chyba że ustalono inaczej w załączniku IIA.

Artykuł 10

Brak zgodności

Państwa Członkowskie podejmą właściwe środki w celu zapewnienia, aby, w przypadku stwierdzenia naruszenia wymagań niniejszej dyrektywy:

- a) podmiot gospodarczy informował właściwe władze i podejmował środki w celu zapewnienia przywrócenia zgodności w możliwie najkrótszym czasie;
- b) w przypadkach braku zgodności powodującego bezpośrednie zagrożenie dla ludzkiego zdrowia oraz tak długo jak zgodność nie jest przywrócona na warunkach określonych w lit. a) realizowanie danej czynności jest zawieszane.

Artykuł 11

Systemy informacyjne i sprawozdawczość

1. Państwa Członkowskie w trzyletnich okresach przesyłają do Komisji informację w formie sprawozdania o wykonywaniu niniejszej dyrektywy. Sprawozdanie to będzie opracowane na podstawie kwestionariusza lub konspektu zaprojektowanego przez Komisję zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 6 dyrektywy 91/692/EWG¹⁴. Kwestionariusz lub konspekt zostanie przesłany Państwom Członkowskim sześć miesięcy przed początkiem okresu objętego sprawozdaniem. Sprawozdanie zostanie przekazane Komisji w ciągu dziewięciu miesięcy od zakończenia trzyletniego okresu, którego dotyczy. Państwa Członkowskie opublikują przygotowane sprawozdania w tym samym czasie, w którym przekażą je Komisji, z zastrzeżeniem ograniczeń ustanowionych w art. 3 ust 2 i 3 dyrektywy 90/313/EWG¹⁵. Pierwsze sprawozdanie będzie obejmowało okres pierwszych trzech lat następujących po terminie, określonym w art. 15.

2. Informacja przedstawiona na mocy ust. 1 obejmuje w szczególności dane wystarczająco reprezentatywne w celu wykazania, że zostały spełnione wymagania zawarte w art. 5 oraz w stosownym przypadku, w art. 6.

3. Najpóźniej pięć lat po przedstawieniu przez Państwa Członkowskie pierwszych sprawozdań Komisja, na podstawie danych przekazanych przez Państwa Członkowskie, opracuje sprawozdanie w sprawie wykonania niniejszej dyrektywy. Komisja przedstawi to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, wraz z ewentualnymi propozycjami.

Artykuł 12

¹⁴ Dz.U. L 377 z 31.12.1991 str. 48.

¹⁵ Dz.U. L 158 z 23.6.1990 str. 56.

Publiczny dostęp do informacji

1. Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 90/313/EWG, Państwa Członkowskie podejmą niezbędne środki w celu zapewnienia, aby co najmniej wnioski o zatwierdzenie dla nowych urządzeń lub o wprowadzenie znacznych zmian w tych urządzeniach, dla których jest wymagane pozwolenie na mocy dyrektywy 96/61/WE, były udostępnione społeczeństwu przez właściwy okres czasu, w celu umożliwienia społeczeństwu wyrażenia opinii zanim właściwe władze podejmą decyzję. Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 96/61/WE, nie istnieje domniemanie obowiązku zmiany formy tej informacji.

Spółeczeństwu musi być udostępniona decyzja właściwych władz, w tym co najmniej kopia zatwierdzenia oraz wszelkie dalsze aktualizacje.

Spółeczeństwu będą udostępnione ogólne wiążące zasady mające zastosowanie do urządzeń oraz wykazu zarejestrowanych i zatwierdzonych czynności.

2. Wyniki monitorowania emisji, wymagane na mocy warunków zatwierdzenia lub rejestracji, określonych w art. 8 i 9 oraz przechowywane przez właściwe władze muszą być udostępniane społeczeństwu.

3. Stosuje się ust. 1 i 2, z zastrzeżeniem ograniczeń dotyczących przyczyn odmowy udzielania informacji przez władze publiczne, w tym tajemnicy handlowej i przemysłowej, ustanowionych w art. 3 ust. 2 i 3 dyrektywy 90/313/EWG.

Artykuł 13

Komitet

Komisja wspierana jest przez komitet o charakterze doradczym, składający się z przedstawicieli Państw Członkowskich pod przewodnictwem przedstawiciela Komisji.

Przedstawiciel Komisji przedstawia projekt środków, które należy podjąć. Komitet wyda opinię o tym projekcie w granicach terminu, jaki może ustanowić przewodniczący zależnie od stopnia pilności sprawy, w razie potrzeby przeprowadzając głosowanie.

Opinia jest włączona do Protokołu; ponadto, każde Państwo Członkowskie może żądać odnotowania w Protokole swojego stanowiska.

Komisja bierze pod uwagę opinię komitetu w jak najszerszym możliwym zakresie oraz informuje komitet o zakresie, w jakim jego opinia została wzięta pod uwagę.

Artykuł 14

Sankcje

Państwa Członkowskie ustalą sankcje stosowane za naruszanie krajowych przepisów przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą oraz podejmą wszelkie niezbędne środki w celu ich wykonania. Ustalane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa

Członkowskie powiadomią Komisję o tych przepisach najpóźniej do terminu wymienionego w art. 15 oraz powiadomią niezwłocznie o wszelkich dalszych zmianach w tych przepisach.

Artykuł 15

Transpozycja

1. Państwa Członkowskie, nie później niż do dnia 1 kwietnia 2001 r., wprowadzą w życie przepisy, ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Państwa Członkowskie niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienia do niniejszej dyrektywy, lub takie odniesienie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonania takiego odniesienia są określane przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, które zostaną przyjęte w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 16

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie w dniu jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 17

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 11 marca 1999 r.

W imieniu Rady

J. TRITTIN

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

ZAKRES OBOWIĄZYWANIA

Niniejszy załącznik zawiera kategorie czynności, określone w art. 1. W przypadku realizowania ich powyżej progów wymienionych w załączniku IIA, czynności wymienione w niniejszym załączniku wchodzi w zakres dyrektywy. Jeśli nie postanowiono inaczej, w każdym przypadku, czynność obejmuje czyszczenie wyposażenia, lecz nie obejmuje czyszczenia produktów.

Nakładanie spoiwa

- Każda czynność, w toku której spoiwo nakłada się na powierzchnię, za wyjątkiem pokrywania spoiwem i laminowania związanego z działalnością drukarską.

Czynność powlekania

- Każda czynność, w toku której następuje jednorazowe lub wielokrotne nałożenie ciągłej warstwy powłoki na:
 - niżej wymienione pojazdy:
 - nowe samochody, określone w dyrektywie 70/156/EWG jako pojazdy kategorii M1, a także kategorii N1 w takim stopniu, w jakim są pokrywane przy użyciu tego samego urządzenia co pojazdy kategorii M1,
 - kabiny samochodów ciężarowych, przeznaczone na pomieszczenie kierowcy oraz na wszelkie inne pomieszczenia zintegrowane przeznaczone na wyposażenie techniczne w pojazdach kategorii N2 i N3 w dyrektywie 70/156/EWG,
 - samochody dostawcze i samochody ciężarowe określone w dyrektywie 70/156/EWG jako pojazdy kategorii N1, N2 i N3, lecz z wyłączeniem kabin samochodów ciężarowych,
 - autobusy, określone w dyrektywie 70/156/EWG jako pojazdy kategorii M2 i M3,
 - przyczepy, określone w dyrektywie 70/156/EWG w kategoriach O1, O2, O3 i O4;
 - powierzchnie metalowe i z tworzyw sztucznych, w tym powierzchnie samolotów, statków, pociągów itp.,
 - powierzchnie drewniane,
 - tkaniny, włókna, powierzchnie folii i papieru,
 - skórę.

Nie obejmuje to operacji powlekania podłoża technikami natrysku elektroforetycznego i chemicznego. Jeżeli czynność powlekania obejmuje stopień, w toku którego dowolną techniką drukuje się ten sam przedmiot, ową czynność nadruku traktuje się jako część czynności powlekania. Jednakże czynności drukarskie dokonywane jako czynności odrębne nie są włączone, lecz mogą być objęte zakresem niniejszej dyrektywy, jeśli czynność drukarska podlega jej zakresowi.

Powlekanie zwojów

- Każda czynność, w której w zwojach: stal, stal nierdzewna, stal powlekana, stopy miedzi lub taśmę aluminiową powleka się w procesie ciągłym powłoką foliową lub laminowaną.

Czyszczenie na sucho

- Każda czynność przemysłowa lub handlowa, stosująca LZO w urządzeniu do czyszczenia odzieży, mebli i podobnych dóbr konsumpcyjnych, z wyjątkiem ręcznego usuwania brudu i plam w przemyśle tekstylnym i odzieżowym.

Produkcja obuwia

- Każda czynność, w której wytwarza się kompletne obuwie lub jego części.

Produkcja preparatów powlekających, lakierów, farb drukarskich i klejów

- Wytwarzanie powyższych produktów końcowych, a także produktów pośrednich wytwarzanych w tej samej lokalizacji, drogą mieszaną pigmentów, żywic i materiałów adhezyjnych z rozpuszczalnikiem organicznym lub z innym nośnikiem, w tym dyspersja i dyspersja wstępna, regulacja lepkości i zabarwienia oraz operacje napełniania pojemników produktem końcowym

Wytwarzanie artykułów farmaceutycznych

- Synteza chemiczna, fermentacji, ekstrakcji, formowania i wykańczania artykułów farmaceutycznych oraz jeśli dokonywane w tym samym miejscu, wytwarzania produktów pośrednich.

Drukarstwo

- Każda czynność reprodukcji tekstu i/lub obrazów, w której, z zastosowaniem nośnika obrazu, przenosi się farbę drukarską na powierzchnie dowolnego rodzaju. Obejmuje ona również związane z tym techniki lakierowania, powlekania i laminowania. Jednakże, dyrektywie podlegają tylko następujące procesy składowe:
 - *fleksografia* - rodzaj czynności drukarskiej stosującej nośnik obrazu z gumy lub z elastycznych fotopolimerów, na których powierzchnie drukujące znajdują się powyżej powierzchni nie drukujących, z zastosowaniem ciekłych farb drukarskich schnących poprzez odparowanie;

- *gorący offset rolowy* - rolowa czynność drukarska stosująca nośnik obrazu, na którym powierzchnie drukujące i nie drukujące znajdują się w tej samej płaszczyźnie, przy czym materiał, na który nanosi się druk jest podawany do maszyny z roli, w odróżnieniu od odrębnych arkuszy. Powierzchnia niedrukująca jest potraktowana, aby przyjmować wodę, a tym samym odrzucić farbę drukarską. Odparowanie następuje w piecu, w którym gorące powietrze jest używane do podgrzewania nadrukowanego materiału;
- *laminowanie związane z czynnością drukarską* – sklejanie razem dwóch lub większej liczby elastycznych materiałów w celu utworzenia laminatu;
- *rotograwiura publikacyjna* - czynność drukarska stosującej rotograwiurę do drukowania na papierze, np. czasopism, broszur, katalogów lub podobnych produktów z zastosowaniem farb drukarskich na bazie toluenu;
- *rotograwiura* - czynność drukarska stosującej cylindryczny nośnik obrazu, na którym powierzchnie drukujące znajdują się poniżej powierzchni nie drukujących, z zastosowaniem ciekłych farb drukarskich schnących poprzez odparowanie. Wgłębienia są wypełnione farbą drukarską, zaś jej nadmiar jest zbierany z powierzchni nie drukujących, zanim powierzchnia, która ma być zadrukowana zetknie się z walcem i zbierze farbę z wgłębień;
- *sitodruk rotacyjny* – rolowa czynność drukarska, w której farba drukarska jest nakładana na powierzchnię przeznaczoną do zadrukowania sposobem przetłaczania przez porowaty nośnik obrazu, w którym powierzchnie drukujące są otwarte, zaś powierzchnie nie drukujące są zaślepione przy użyciu ciekłej farby drukarskiej, która schnie tylko poprzez odparowanie. Materiał, na który nanosi się druk jest podawany do maszyny z roli, w odróżnieniu od odrębnych arkuszy.
- *lakierowanie* - czynność za pomocą, której nakłada się lakier lub powłokę klejową na materiał elastyczny do celów dalszego uszczelnienia materiału stanowiącego opakowanie.

Przeróbka gumy

- Każda czynność polegającej na sporządzaniu mieszanek, mieszaniu, mieleniu, kalandrowaniu, wytłaczaniu i wulkanizacji gumy naturalnej lub sztucznej oraz obejmujący inne operacje pomocnicze przekształcania gumy naturalnej lub sztucznej w produkt gotowy.

Czyszczenie powierzchni

- Każda czynność, za wyjątkiem czyszczenia na sucho, polegającej na stosowaniu rozpuszczalników organicznych w celu usunięcia zanieczyszczeń z powierzchni materiału, łącznie z odtłuszczeniem. Czynność czyszczenia, na którą składa się więcej niż jedna operacja, przed jakimkolwiek innym rodzajem działalności lub po nim, jest traktowana jako jedna czynność czyszczenia powierzchni. Czynność ta nie dotyczy czyszczenia wyposażenia, lecz czyszczenia powierzchni produktów.

Wytłaczanie oleju roślinnego lub tłuszczu zwierzęcego oraz rafinowanie oleju roślinnego

- Są to rodzaje działalności polegającej na wytłaczaniu oleju roślinnego z nasion oraz innych surowców roślinnych, przetwarzaniu suchych pozostałości w celu wytworzenia pasz zwierzęcych, oczyszczeniu tłuszczów i olejów roślinnych otrzymanych z nasion, substancji roślinnych i/lub surowców zwierzęcych.

Wykończanie pojazdów

- Każda czynność przemysłowa lub handlowa oraz związane z tym czynności odtłuszczania, a w tym:
 - powlekanie pojazdów drogowych określonych w dyrektywie 70/156/EWG, lub ich części, wykonywane jako część naprawy, konserwacji i zdobienia pojazdu na zewnątrz urządzeń wytwórczych, lub
 - pierwotne powlekanie pojazdów drogowych określonych w dyrektywie 70/156/EWG, lub ich części, materiałami typu wykończeniowego, wykonywane na zewnątrz oryginalnych linii produkcyjnej, lub
 - powlekanie przyczep (w tym naczep) (kategoria O).

Powlekanie drutu nawojowego

- Każda czynność powlekania przewodników metalicznych stosowanych do nawijania cewek w transformatorach i silnikach itp.

Impregnowanie drewna

- Każda czynność polegającej na wprowadzaniu środka konserwującego do drewna.

Laminowanie drewna i tworzyw sztucznych

- Każda czynność polegająca na sklejanii drewna i/lub tworzywa sztucznego w celu wyprodukowania laminatów.

ZAŁĄCZNIK IIA

I. WARTOŚCI PROGOWE I ŚRODKI KONTROLI EMISJI

	Czynność (progi zużycia rozpuszczalnika w tonach na rok)	Wartości progowe (progi zużycia rozpuszczalnika w tonach na rok)	Dopuszczalne wartości emisji w gazach odlotowych (mg C/Nm ³)	Emisje ulotne (procent wkładu rozpuszczalnika)		Całkowita dopuszczalna wartość emisji		Przepisy szczególne
				Nowe	Istniejące	Nowe	Istniejące	
1	Gorący offset rolowy (> 15)	15-22 > 25	100 20	30 ¹ 30 ¹				¹ Pozostałości rozpuszczalnika w wykończonym produkcie nie traktuje się jako emisji ulotnych
2	Rotograwiura publikacyjna (> 25)		75	10	15			
3	Inne maszyny rotograwiurowe, fleksograficzne, sitodruku rotacyjnego, laminujące lub lakiernicze (> 15) sitodruku rotacyjnego na tkaninie i/lub tekturze (>30)	15-25 >25 >30 ¹	100 100 100	25 20 20				¹ Próg dla drukowania technika sitodruku rotacyjnego na tkaninach i kartonie
4	Czyszczenie powierzchni ¹ (> 1)	1-5 > 5	20 ² 20 ²	15 10				¹ Z zastosowaniem związków wyszczególnionych w art. 5 ust 6 i 8

	Czynność (progi zużycia rozpuszczalnika w tonach na rok)	Wartości progowe (progi zużycia rozpuszczalnika w tonach na rok)	Dopuszczalne wartości emisji w gazach odlotowych (mg C/Nm ³)	Emisje ulotne (procent wkładu rozpuszczalnika)		Całkowita dopuszczalna wartość emisji		Przepisy szczególne
				Nowe	Istniejące	Nowe	Istniejące	
								² Wartość dopuszczalna dotyczy masy związków w mg/Nm ³ , zaś nie dotyczy węgla całkowitego
5	Inne rodzaje czyszczenia powierzchni (> 2)	2-10 > 10	75 ¹ 75 ¹	20 ¹ 15 ¹				¹ Urządzenia, które wykażą właściwym władzom, że przeciętna zawartość rozpuszczalnika organicznego całego zużytego materiału czyszczącego nie przekracza 30% wagowo są wyłączone spod stosowania tych wartości.
6	Pokrywanie pojazdów (< 15) i wykańczanie pojazdów	> 0,5	50 ¹	25				¹ Należy wykazać zgodność według art. 9 ust. 3w oparciu o 15-minutowe pomiary średnie.
7	Powlekanie zwojów (> 25)		50 ¹	5	10			¹ W przypadku urządzeń, które stosują techniki pozwalające na wtórne wykorzystanie odzyskanych rozpuszczalników, wartość dopuszczalna wynosi 150.

	Czynność (progi zużycia rozpuszczalnika w tonach na rok)	Wartości progowe (progi zużycia rozpuszczalnika w tonach na rok)	Dopuszczalne wartości emisji w gazach odlotowych (mg C/Nm ³)	Emisje ulotne (procent wkładu rozpuszczalnika)		Całkowita dopuszczalna wartość emisji		Przepisy szczególne
				Nowe	Istniejące	Nowe	Istniejące	
8	Inne powlekanie, w tym powlekanie, metalu, tworzyw sztucznych, tkanin ⁵ włókien, folii i papieru (> 5)	5-15 > 15	100 ^{1,4} 50/75 ^{2,3,4}	20 ⁴ 20 ⁴				<p>¹ Dopuszczalna wartość emisji stosuje się do nakładania powłok i procesów suszenia prowadzonych w warunkach ograniczonych.</p> <p>² Pierwsza dopuszczalna wartość emisji stosuje się do procesów suszenia, druga - do procesów nakładania powłok.</p> <p>³ W przypadku urządzeń do powlekania tkanin, które stosują techniki pozwalające na wtórne wykorzystanie odzyskanych rozpuszczalników, wartość dopuszczalna stosowana do procesów nakładania powłok i suszenia razem wziętych wynosi 150.</p> <p>⁴ Czynności powlekania, które nie mogą być stosowane w warunkach ograniczonych</p>

	Czynność (progi zużycia rozpuszczalnika w tonach na rok)	Wartości progowe (progi zużycia rozpuszczalnika w tonach na rok)	Dopuszczalne wartości emisji w gazach odlotowych (mg C/Nm ³)	Emisje ulotne (procent wkładu rozpuszczalnika)		Całkowita dopuszczalna wartość emisji		Przepisy szczególne
				Nowe	Istniejące	Nowe	Istniejące	
								(takie jak budowa okrętów, malowanie samolotów) mogą zostać wyłączone spod tych wartości, zgodnie z art. 5 ust. 3 lit. b) ⁵ Sitodruk rotacyjny na tkaninach mieści się w czynności nr 3.
9	Powlekanie drutu nawojowego (> 5)					10 g/kg ¹ 5 g/kg ²		¹ Stosuje się do urządzeń, w których przeciętna średnica drutu wynosi ≤ 0,1 mm. ² Stosuje się do pozostałych urządzeń.
10	Powlekanie powierzchni drewnianych (> 15)	15-20 > 25	100 ¹ 50/75 ²	25 20				¹ Wartość dopuszczalna stosuje się do procesów nakładania powłok i suszenia prowadzonych w warunkach ograniczonych. ² Pierwsza wartość stosuje się do procesów suszenia, druga - do

	Czynność (progi zużycia rozpuszczalnika w tonach na rok)	Wartości progowe (progi zużycia rozpuszczalnika w tonach na rok)	Dopuszczalne wartości emisji w gazach odlotowych (mg C/Nm ³)	Emisje ulotne (procent wkładu rozpuszczalnika)		Całkowita dopuszczalna wartość emisji		Przepisy szczególne
				Nowe	Istniejące	Nowe	Istniejące	
								procesów nakładania powłok.
11	Czyszczenie na sucho					20 g/kg ^{1, 2, 3}		<p>¹ Wyrażone w masie rozpuszczalnika emitowanego na kilogram czystego i suchego produktu.</p> <p>² Do tego sektora nie stosuje się wartości dopuszczalnej z art. 5 ust. 8</p> <p>³ Następujące wyłączenie stosuje się tylko do Grecji: całkowitej dopuszczalnej wartości emisji nie stosuje się, przez okres 12 lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy, w stosunku do istniejących urzędzeń położonych w obszarach oddalonych i/lub na wyspach o zaludnieniu nie wyższym niż 2.000 stałych mieszkańców tam, gdzie zastosowanie wyposażenia zaawansowanego technologicznie nie jest</p>

	Czynność (progi zużycia rozpuszczalnika w tonach na rok)	Wartości progowe (progi zużycia rozpuszczalnika w tonach na rok)	Dopuszczalne wartości emisji w gazach odlotowych (mg C/Nm ³)	Emisje ulotne (procent wkładu rozpuszczalnika)		Całkowita dopuszczalna wartość emisji		Przepisy szczególne
				Nowe	Istniejące	Nowe	Istniejące	
								zasadne ze względów ekonomicznych.
12	Impregnowanie drewna (> 25)		100 ¹	45		11 kg/m ³		¹ Nie stosuje się do impregnowania kreozotem.
13	Powlekanie skóry (> 10)	10-25 >25 (> 10) ¹				85 g/m ² 75 g/m ² 150 g/m ²		Dopuszczalne wartości są wyrażone w gramach wyemitowanego rozpuszczalnika na m ² wytworzonego produktu. ¹ W przypadku powlekania skóry w meblarstwie i poszczególnych towarach skórzanych, których używa się jako dóbr konsumpcyjnych o niewielkich rozmiarach, jak torby, paski, portfele itp.
14	Produkcja obuwia (> 5)					25 g na parę		Dopuszczalne całkowite wartości emisji są wyrażone w gramach wyemitowanego rozpuszczalnika na parę kompletnego

	Czynność (progi zużycia rozpuszczalnika w tonach na rok)	Wartości progowe (progi zużycia rozpuszczalnika w tonach na rok)	Dopuszczalne wartości emisji w gazach odlotowych (mg C/Nm ³)	Emisje ulotne (procent wkładu rozpuszczalnika)		Całkowita dopuszczalna wartość emisji		Przepisy szczególne
				Nowe	Istniejące	Nowe	Istniejące	
								wyprodukowanego obuwia.
15	Laminowanie drewna i tworzyw sztucznych (> 5)						30 g/m ²	
16	Pokrywanie klejem (> 5)	5-15 > 15	50 ¹ 50 ¹	25 20				¹ Jeżeli stosuje się techniki które pozwalają na wtórne wykorzystanie odzyskanego rozpuszczalnika, wartość emisji dopuszczalnej w gazach odlotowych wynosi 150.
17	Wytwarzanie preparatów powlekających, lakierów, farb drukarskich i klejów (> 100)	100-1.000 >1.000	150 150	5 3		5% wkładu rozpuszczalnika 3% wkładu rozpuszczalnika		Wartość emisji ulotnej nie obejmuje rozpuszczalnika sprzedanego jako część preparatu powlekającego w szczelnym pojemniku
18	Przeróbka gumy (> 15)		20 ¹	25 ²		25% wkładu rozpuszczalnika		¹ Jeżeli stosuje się techniki które pozwalają na wtórne wykorzystanie odzyskanego rozpuszczalnika, dopuszczalna wartość emisji w gazach odlotowych wynosi 150.

	Czynność (progi zużycia rozpuszczalnika w tonach na rok)	Wartości progowe (progi zużycia rozpuszczalnika w tonach na rok)	Dopuszczalne wartości emisji w gazach odlotowych (mg C/Nm ³)	Emisje ulotne (procent wkładu rozpuszczalnika)		Całkowita dopuszczalna wartość emisji		Przepisy szczególne
				Nowe	Istniejące	Nowe	Istniejące	
								² Wartość emisji ulotnej nie obejmuje rozpuszczalnika sprzedanego jako część produktu lub preparatu powlekającego opakowanego w szczelnym pojemnik
19	Wytłaczanie oleju roślinnego lub tłuszczu zwierzęcego oraz rafinowanie oleju roślinnego (> 10)					Tłuszcz zwierzęcy: 1,5 kg/tonę Rycynus: 3 kg/tonę Nasiona rzepaku: 1 kg/tonę Nasiona słonecznika: 1 kg/tonę Soja: (zwykła miazga): 0,8 kg/tonę Soja: (białe łuski): 1,2 kg/tonę Inne nasiona i inna substancja		¹ Całkowite dopuszczalne wartości emisji dla urządzeń przetwarzających poszczególne partie nasion i innej substancji roślinnej powinny zostać określone przez właściwe władze dla poszczególnych przypadków, z zastosowaniem najlepszych osiągalnych technik. ² Stosuje się do procesów frakcjonowania, z wyłączeniem procesu odgumowania (usuwania gum z olejów).

	Czynność (progi zużycia rozpuszczalnika w tonach na rok)	Wartości progowe (progi zużycia rozpuszczalnika w tonach na rok)	Dopuszczalne wartości emisji w gazach odlotowych (mg C/Nm ³)	Emisje ulotne (procent wkładu rozpuszczalnika)		Całkowita dopuszczalna wartość emisji		Przepisy szczególne
				Nowe	Istniejące	Nowe	Istniejące	
						roślinna: 3 kg/tonę ¹ 1,5 kg/tonę ² 4 kg/tonę ³		³ Stosuje się do odgumowania.
20	Wytwarzanie produktów farmaceutycznych (> 50)		20 ¹	5 ²	15 ²	5% wkładu rozpuszczalnika	15% wkładu rozpuszczalnika	¹ W przypadku stosowania technik pozwalających na wtórne wykorzystanie odzyskanego rozpuszczalnika, dopuszczalna wartość emisji w gazach odlotowych wynosi 150. ² Dopuszczalna wartość emisji ulotnej nie obejmuje rozpuszczalnika sprzedanego jako część produktów lub preparatów szczelnie opakowanych

II. PRZEMYSŁ LAKIERNICTWA POJAZDÓW

Całkowite dopuszczalne wartości emisji wyraża się w gramach wyemitowanego rozpuszczalnika w stosunku do pola powierzchni produktu wyrażonego w metrach kwadratowych oraz w kilogramach wyemitowanego rozpuszczalnika w stosunku do nadwozia samochodu.

Pole powierzchni każdego produktu w poniższej tabeli określa się w następujący sposób:

- pole powierzchni wyliczone z całkowitej powierzchni pokrytej elektroforetycznie i pole powierzchni wszelkich innych części, które mogą być dodane w kolejnych fazach procesu powlekania, a które są pokryte takimi samymi powłokami, jak zastosowane do danego produktu, lub pole powierzchni całkowitej produktu powleczonego w urządzeniu

Pole powierzchni pokrytej elektroforetycznie oblicza się z następującego wzoru:

$$\frac{2 \times \text{całkowita waga powłoki produktu}}{\text{przeciętna grubość arkusza metalu} \times \text{gęstość arkusza metalu}}$$

Metodę tą stosuje się również do innych części powlekanych, wykonanych z arkuszy metalu.

W celu obliczenia pola powierzchni pozostałych, dodanych części, lub całkowitego pola powierzchni pokrytego w urządzeniu będą stosowane schematy wspomagane komputerowo lub inne równoważne metody.

Podana w poniższej tabeli całkowita dopuszczalna wartość emisji dotyczy wszystkich etapów procesu prowadzonego w tym samym urządzeniu, od powlekania elektroforetycznego, lub wszelkiego innego rodzaju procesu pokrywania, aż do końcowego woskowania i polerowania wierzchniej powłoki włącznie, jak również rozpuszczalnika zużytego w czasie czyszczenia wyposażenia produkcyjnego, w tym komór natryskowych oraz innego wyposażenia stałego podczas lub poza okresami produkcji. Całkowita dopuszczalną wartość emisji wyraża się sumą mas związków organicznych na metr kwadratowy pola powierzchni całkowitej powleczonego produktu oraz sumą masy związków organicznych na jedno nadwozie samochodu.

Czynności (próg zużycia rozpuszczalnika w tonach/rok)	Próg produkcyjny (dotyczy rocznej produkcji pokrytego produktu)	Całkowita dopuszczalna wartość emisji	
		Nowe	Istniejące
Pokrywanie nowych samochodów (>15)	> 5.000	45 g/m ² lub 1,3 kg/nadwozie + 33 g/m ²	60 g/m ² lub 1,3 kg/nadwozie + 41 g/m ²
	≤ 5.000 konstrukcji skorupowej > 3.500 konstrukcji podwozia	90 g/m ² lub 1,5 kg/nadwozie + 70 g/m ²	90 g/m ² lub 1,5 kg/nadwozie + 70 g/m ²

Czynności (próg zużycia rozpuszczalnika w tonach/rok)	Próg produkcyjny (dotyczy rocznej produkcji pokrytego produktu)	Całkowita dopuszczalna wartość emisji	
		Nowe	Istniejące
		Całkowita dopuszczalna emisja (g/m ³)	
Pokrywanie nowych kabin samochodów ciężarowych (>15)	≤ 5.000	65	85
	> 5.000	55	75
Pokrywanie nowych samochodów ciężarowych i dostawczych (>15)	≤ 2.500	90	120
	> 5.000	70	90
Pokrywanie nowych autobusów (>15)	≤ 2.000	210	290
	> 5.000	150	225

Urządzenia do pokrywania pojazdów eksploatowane poniżej progów zużycia rozpuszczalnika podanych w powyższej tabeli będą spełniać wymagania dla sektora powtórnej obróbki wykańczającej pojazdów z załącznika IIA.

ZAŁĄCZNIK IIB

PLAN OBNIŻENIA EMISJI

1. Zasady

Celem planu obniżania emisji jest umożliwienie operatorowi innymi środkami obniżeń emisji, równoważnych do tych, które zostałyby osiągnięte wówczas, gdy byłyby zastosowane dopuszczalne wartości emisji. W tym celu, operator może wykorzystywać każdy plan obniżania emisji, zaprojektowany specjalnie dla jego urządzenia, pod warunkiem, że w efekcie końcowym uzyska równoważne obniżenie emisji. Państwa Członkowskie składają sprawozdanie Komisji, zgodnie z art. 11 niniejszej dyrektywy, o postępach w zakresie takiego samego obniżenia emisji, łącznie z podaniem doświadczeń uzyskanych w stosowaniu planu obniżenia emisji.

2. Praktyka

W przypadku stosowania powłok, lakierów, klejów lub farb drukarskich następujący plan może zostać zastosowany. W przypadkach, w których poniższa metoda okaże się nieodpowiednia, właściwe władze mogą pozwolić operatorowi na zastosowanie każdego alternatywnego planu wyłączenia, co do którego jest przekonany, iż spełnia przedstawione tu zasady. Projekt tego planu uwzględnia następujące fakty:

- (i) w przypadkach, gdy substytuty zawierające niewiele rozpuszczalnika lub nie zawierające go wcale, znajdują się w fazie opracowania, operatorowi musi zostać przyznane przedłużenie czasu na wykonanie jego planów obniżenia emisji;
- (ii) punkt odniesienia do obniżenia emisji powinien w możliwie najwyższym stopniu korespondować z emisjami, które nastąpiłyby wówczas, gdy nie podjęto by żadnych działań obniżających.

Poniższy plan będzie funkcjonował w przypadku urządzeń, dla których można założyć niezmienną, stałą zawartość produktu oraz za stosować ją do określenia punktu odniesienia dla obniżeń emisji:

- (i) operator przesyła plan obniżania emisji, który zawiera w szczególności obniżenia średniej zawartości rozpuszczalnika w całości wkładu i/lub podwyższoną wydajność zużycia materiałów stałych w celu osiągnięcia obniżenia całkowitej emisji z urządzenia do danej zawartości procentowej rocznych emisji odniesienia, określonych emisją docelową. Należy to uczynić w następujących ramach czasowych:

Okres czasu		Maksymalnie dopuszczalna całkowita emisja roczna
Nowe urządzenia	Istniejące urządzenia	
Do 31.10.2001	Do 31.10.2005	Emisja docelowa \times 1,5
Do 31.10.2004	Do 31.10.2007	Emisja docelowa

(ii) Roczna emisję odniesienia oblicza się w następujący sposób:

- a) Ustala się całkowitą masę materiałów stałych w ilości zużywanej w ciągu roku powłoki i/lub farby drukarskiej, lakieru lub kleju. Materiały stałe są to wszystkie materiały w powłokach, farbach drukarskich, lakierach lub klejach, które stają się stałe po wyparowaniu wody lub lotnych związków organicznych.
- b) Roczne emisje odniesienia są obliczane poprzez pomnożenia masy ustalonej w lit. a) przez właściwy współczynnik wyszczególniony w poniższej tabeli. Właściwe władze mogą dostosować te współczynniki dla indywidualnych urzędzeń w celu odzwierciedlenia udokumentowanej, zwiększonej wydajności zużycia materiałów stałych.

Czynności	Współczynnik krotności dla stosowania w przypadku lit. b) (ii)
Druk rotograviurowy; druk fleksograficzny; laminowania jako część działalności drukarskiej; lakiernictwo jako część działalności drukarskiej; powlekanie drewna; powlekanie tekstyliów, tkaniny, folii lub papieru; powlekanie klejem	4
Powlekanie zwojów, powtórna obróbka wykańczająca pojazdów	3
Powłoki w kontakcie z żywnością, powlekanie do celów lotnictwa	2,33
Inne rodzaje powlekania i sitodruk rotacyjny	1,5

- c) Emisja docelowa jest równa rocznej emisji odniesienia pomnożonej przez procent równy:
 - (wartości emisji ulotnych + 15) w przypadku urzędzeń mieszczących się w pozycji 6 i w dolnym paśmie progowym pozycji 8 i 10 załącznika II A;
 - (wartości emisji ulotnych + 5) w przypadku wszystkich pozostałych urzędzeń.
- d) Zgodność jest osiągnięta, jeżeli aktualna emisja rozpuszczalnika wyznaczona z planu zarządzania rozpuszczalnikami jest mniejsza lub równa emisji docelowej.

ZAŁĄCZNIK III

PLAN ZARZĄDZANIA ROZPUSZCZALNIKAMI

1. Wprowadzenie

Niniejszy załącznik zawiera zalecenia odnośnie wykonania planu gospodarki rozpuszczalnikami. Określa on zasady, które należy stosować (pozycja 2) i podaje schemat bilansu masy (pozycja 3) oraz określenie wymagań dla weryfikacji zgodności (pozycja 4).

2. Zasady

Plan zarządzania rozpuszczalnikami służy do następujących celów:

- (i) weryfikacja zgodności określona w art. 9 ust. 1;
- (ii) określenie przyszłych opcji obniżających;
- (iii) umożliwienie dostarczenia informacji społeczeństwu o zużyciu rozpuszczalników, emisji rozpuszczalników i zgodności z dyrektywą.

3. Definicje

Schemat przeprowadzenia bilansu masy określają następujące definicje:

Wkład rozpuszczalników organicznych (I):

- I1 Ilość rozpuszczalników organicznych lub ich ilość w preparatach zakupionych, które używa się jako wkład do procesu w ramach czasowych, dla których oblicza się bilans masy.
- I2 Ilość rozpuszczalników organicznych lub ich ilość w preparatach odzyskanych lub ponownie użytych jako wkład rozpuszczalników do procesu. (Zawrócony rozpuszczalnik zalicza się każdorazowo po jego zużyciu do prowadzenia danej czynności.)

Rozpuszczalniki organiczne na wyjściu (O):

- O1 Emisje w gazach odlotowych.
- O2 Rozpuszczalniki organiczne utracone w wodzie, jeśli właściwe, z uwzględnieniem oczyszczania ścieków przy obliczaniu O5.
- O3 Ilość rozpuszczalników organicznych, która pozostaje jako zanieczyszczenie lub pozostałość w produktach na wyjściu z procesu.
- O4 Nie wychwycone emisje rozpuszczalników organicznych do powietrza. Mieści się tu ogólna wentylacja pomieszczeń, z których powietrze zostaje uwolnione do

środowiska zewnętrznego przez okna, drzwi, otwory wentylacyjne i podobne otwory.

- O5 Rozpuszczalniki organiczne i/lub związki organiczne utracone w wyniku reakcji chemicznych i fizycznych (w tym, na przykład te, które zniszczono, np. przez spalanie lub innymi sposobami oczyszczania gazów odlotowych lub ścieków, albo wychwycono, np. w wyniku absorpcji, jeżeli nie zostały uwzględnione w obliczeniach na mocy O6, O7 lub O8).
- O6 Rozpuszczalniki organiczne zawarte w zgromadzonych odpadach.
- O7 Rozpuszczalniki organiczne, lub rozpuszczalniki organiczne zawarte w preparatach, które są sprzedane, lub które są przeznaczone do sprzedaży jako produkt mający wartość handlową.
- O8 Rozpuszczalniki organiczne zawarte w preparatach odzyskanych w celu ich wtórnego użycia, lecz nie jako wkład do procesu, jeżeli nie zostały uwzględnione w obliczaniu na mocy O7.
- O9 Rozpuszczalniki organiczne uwolnione w inny sposób.

4. **Zalecenia dotyczące zastosowania planu zarządzania rozpuszczalnikami do weryfikacji zgodności**

Użytek uzyskany z planu gospodarki rozpuszczalnikami będzie określony poprzez szczególny wymóg, który ma podlegać weryfikacji, jak następuje:

- (i) Weryfikacja zgodności z opcją obniżającą z załącznika IIB przy wartości dopuszczalnej emisji ogólnej wyrażonej w emisji rozpuszczalnika na jednostkę produktu, lub na inny sposób określony w załączniku IIA.
 - a) W przypadku wszystkich czynności stosujących załącznik IIB, plan zarządzania rozpuszczalnikami powinien być sporządzany corocznie w celu określenia zużycia (C). Zużycie można obliczyć według następującego równania:

$$C = I1 - O8$$

W celu uzyskania rocznej emisji odniesienia i emisji docelowej każdego roku należy wykonać także równoległe obliczenie, aby ustalić materiały stałe zużyte do powlekania.

- b) W celu dokonania oceny zgodności z całkowitą dopuszczalną wartością emisji wyrażonej w emisji rozpuszczalnika na jednostkę produktu, lub na inny sposób określony w załączniku II A, plan zarządzania rozpuszczalnikami powinien być sporządzany corocznie w celu ustalenia emisji (E). Emisje można obliczyć według następującego równania:

$$E = F + O1$$

gdzie F jest emisją ulotną, określoną w lit. a) (ii). Liczbę określającą wielkość emisji należy następnie podzielić przez odnośny parametr produktu.

- c) W celu oceny zgodności z wymaganiami art. 5 ust. 5 lit. b) (ii), plan zarządzania rozpuszczalnikami należy opracowywać corocznie w celu ustalenia całkowitych emisji z rozważanych czynności, a następnie, liczbę tę należy porównać z całkowitymi emisjami, które nastąpiłyby wówczas, gdyby wymagania załącznika II zostały spełnione oddzielnie dla każdej czynności.
- (ii) Ustalenie emisji ulotnych w celu porównania ich z wartościami emisji ulotnych z załącznika IIA:

a) *Metodologia*

Emisję ulotną można obliczyć według następującego równania:

$$F = I1 - O1 - O5 - O6 - O7 - O8$$

lub

$$F = O2 + O3 + O4 + O9$$

Ilość tę można ustalić sposobem bezpośredniego pomiaru tych wielkości. Alternatywnie, można wykonać równoważne obliczenie innymi sposobami, na przykład, z zastosowaniem wydajności wychwyty emisji z procesu.

Wartość emisji ulotnej wyraża się jako tę część wkładu, którą można obliczyć według następującego równania:

$$I = I1 + I2$$

b) *Częstotliwość*

Ustalanie emisji ulotnych można sporządzić sposobem krótkiej, lecz wszechstronnej serii pomiarów. Czynności ta nie musi być powtórzona ponownie do czasu zmodyfikowania wyposażenia.